

mere populære. Sagen er nemlig principielt neppe rigtig. Idet man sætter Begrænsningen ved Lønarbejderen, er Grunden ikke den, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) sagde, at det er Lønarbejderen alene, der lider under Arbejdsløhedsulykken. Det gør selvfølgelig mange andre end Lønarbejderne; men Lønarbejderne mærker det hurtigst og stærkest, og for dem er det værst. Det er klart, at for dem, der økonomisk set er daarligst stillet i Samfundet, er Arbejdsløshed farligst, og at man derfor her sætter Begrænsningen ved Lønarbejderne forekommer mig fuldkommen rigtigt. Men jeg deler rigtignok de to sidste ærede Taleres Mening, at denne Begrænsning er fuldkommen tilstrækkelig, og det forekommer mig egentlig ganske galt at antage, at den Arbejder, der tjener noget mere end almindeligt, ikke skulde lide under Arbejdsløsheden mindst lige saa meget som den, der tjener noget mindre, tværtimod, han kommer maaske til at lide mere. Det ligger ogsaa i Forsikringens Princip, at der i og for sig godt kan forsikres i forskellige Grader, saaledes at man havde en mindre Præmie for dem, der havde en mindre Forsikring, og en højere Præmie for en højere Forsikring, og saa kunde man udmærket godt tænke sig, at Statskassen kun sikrede den Del af Beløbet, som svarede til den laveste Præmie. Men at Lønarbejderen, fordi han tjener noget mere, derfor skulde udskydes, saa at han ikke fik samme Statsunderstøttelse som de andre, forekommer mig principielt forkert, og naar det principielt er forkert, skal man tage sig meget i Agt for at gøre det af Hensyn til Statskassens Tarv alene, for det er ikke det eneste afgørende i denne Sag. Det er ogsaa givet, at Fagforeningernes Pres paa deres Medlemmer vil, som det flere Gange er sagt, blive langt vanskeligere at gennemføre, hvis denne Grænse fastholdes, det Pres, som maaske har gjort, at Loven i saa høj Grad er blevet en lykkelig Lov.

Formuegrænserne synes jeg ogsaa er principielt forkerte, men jeg kan godt gaa med til dem, fordi de ikke kommer til at spille nogen Rolle i Sammenligning med Aarsindtægterne. Der er noget galt i, at man vil opmuntre de Mennesker, der har nogen Formue, til enten at fremsætte forkerte Opgivelser desangaaende eller at skaffe sig af med noget af deres Formue for at kunne blive staaende under Arbejdsløhedsforsikringen. Men jeg tror, som

sagt, at det ikke vil volde nogen videre Fortræd med de af den højtærede Indenrigsminister i saa Henseende satte Grænser, saa jeg kan for saa vidt gaa med dertil.

Det er jo saaledes, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) rigtigt sagde, at de mere velstillede Arbejdere i væsentlig Grad betaler for de mindre velstillede. Dette er, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) fremhævede, af stor etisk Betydning, og det skal man være forsigtig med at formindske. Eksemplet med Formernes Fagforening, hvor de ca. 17 pCt. nyder de 70 pCt. af Kassens Understøttelse, er jo meget talende ogsaa i denne Henseende, men der kan dog ogsaa ligge noget andet til Grund for dette Fænomen. Det beror maaske noget paa Fagforeningernes Politik, idet Fagforeningerne har Interesse af at opretholde det, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) kaldte deres „standard of life“. Af Hensyn dertil presses Minimallønninger og Normallønninger op til den størst mulige Højde, og det er som Følge deraf af stor Interesse for de arbejdende, at de arbejdsløse ikke presser denne Betaling ned i Arbejdsløhedsperioder. Man er derfor interesseret i at holde, om jeg saa maa sige, en Stab af arbejdsløse, som man hellere vil betale, fremfor at de skulde komme til at genere de arbejdende. Det er altsaa paa en Maade mere en Forsikring for de arbejdende end for de arbejdsløse, og det gør, at man ogsaa kan se paa denne Sag fra en anden Side. I Længden kan det nemlig ikke være i Statens Interesse at støtte en saadan Bevægelse. Hvorledes man skal komme ud over det Spørgsmaal, tør jeg ikke give Antydninger af, for det er meget vanskeligt at løse den Opgave. Jeg kan ikke se andet, end at Staten der i nogen Grad bliver straffet for Fagforeningernes Politik paa dette Omraade. Man maa ogsaa huske paa, at det er berettiget af Fagforeningerne at kæmpe for, at deres „standard of life“ bliver opretholdt. Derfor er Sagen saa vanskelig, idet den baade har noget berettiget og overfor Staten noget uberettiget ved sig.

Den største Vanskelighed ved hele Arbejdsløhedsforsikringen ligger i Grunden i det Spørgsmaal: Hvem er egentlig de arbejdsløse? Det forekommer mig, at Arbejdsløhedsnævnet har løst dette Spørgsmaal ret tilfredsstillende, idet man ikke